

**James Joyce: Epifaneja
(Epiphanies, 1901–02, 1904)
Suomennos Jusu Annala, 2007**

1

[Bray: Martello Terracen
talon olohuoneessa]

Herra Vance – (*saapuu sisään kepin kanssa*) ... Oi, tiedättehän,
hänen täytyy pyytää anteeksi, rouva Joyce.

Rva Joyce – Oi kyllä ... Kuulitkos tuon, Jim?

Hra Vance – Tai muuten – ellei hän pyydä – kotkat
saapuvat ja hänen silmänsä nokkivat.

Rva Joyce – Oi, mutta olen varma että hän pyytää anteeksi.

Joyce – (*pöydän alla, itseksensä*)

– Hänen silmänsä nokkisi,
Pyytää anteeksi,
Pyytää anteeksi,
Hänen silmänsä nokkisi.

Pyytää anteeksi,
Hänen silmänsä nokkisi,
Hänen silmänsä nokkisi,
Pyytää anteeksi.

Huomenna ei koulua: on talvinen lauantaiyö: istun tulen äärellä. Pian he palaavat muonan kera, lihaa ja vihanneksia, teetä ja leipää ja voita, ja vaalea vanukas joka pitää meteliä pannulla ... Istun lueskellen Alsacen tarinaa, kääntelen keltaisia sivuja, katselen miehiä ja naisia oudoissa puvuissaan. Minua miellyttää lukea heidän tavoistaan; heidän kauttaan näytän koskettavani heidän kaukaisen maansa elämää päätyäkseni yhteyteen Saksan väestön kanssa. Rakkain illuusio, nuoruuteni ystävä! Hänessä olen kuvitellut itseni. Meidän elämämme on silti pyhitetty heidän tuttavallisella sympatiolla. Olen hänen kanssaan yöllä kun hän lukee filosofien kirjoja tai joidenkin muinaisten aikojen kertomuksia. Olen hänen kanssaan kun hän vaeltelee yksinään tai hänen kanssaan jota ei ole koskaan nähnyt, tuo nuori tyttö joka kietoo käsivartensa hänen ympärilleen ilman pahansuopaisuutta, tarjoten hänen yksinkertaista, runsasta rakkauttaan, kuulostellen ja vastaten sielulleen tietämättä miten.

3

Lapset jotka ovat viipyneet myöhään keräävät tavaroitaan lähteäkseen kotiin juhlan päätyessä. Tämä on viimeinen vaunu. Hintelät ruskeat hevoset tietävät sen ja ravistelevat kellojaan selkeään yöhön, nuhdeltuina. Rahastaja juttelee ajurin kanssa; molemmat nyökkäävät useasti lampun vihreässä valossa. Ketään ei ole lähettyvillä. Me näytämme kuuntelevan, minä ylemmällä portaalla ja hen alemmalla. Hen nousee minun portaalleni monet kerrat ja laskeutuu taas, lauseittemme välillä, ja kerran tai pari viipyy vierelläni, unohtaen laskeutua ja sitten laskeutuu alas Anna olla; anna olla Ja nyt hen ei tarvitse turhamaisuuksiaan – hienoa mekkoaan ja olkavyötään ja pitkiä mustia sukkiiaan – nyt (lasten viisaudella) me näytämme tietävän tämän lopun tulevan miellyttämään meitä paremmin kuin mikään muu loppu jonka vuoksi olemme kärsineet.

[Dublin: Mountjoy Squarella]

Joyce – (*päättelee*) ... Se tulee tekemään 40 000 puntaa.

Lillie-täti – (*antaa takaisin*) – Oi täi! Minä olin myös tuollainen.....

...Ollessani tyttönen *luulin* naineeni

herran ... tai jonkun...

Joyce – (*tuumii*) – Onko mahdollista että hen vertaa
itseään minuun?

5

Korkealla vanhassa, tummaikkunaisessa talossa: ahtaan huoneen takkavalkea: ulkona iltahämärä. Vanha nainen touhuaa ympäriinsä, valmistaa teetä; hen kertoo muutoksista, oudoista tavoistaan, ja mitä pappi ja tohtori sanoivat..... Kuulen henen sanansa etäältä. Vaeltelen hiilien kanssa, seikkailun tavoin.....Kristus! Mitä on ovensuussa?Pääkallo – apina; olento kiskottu sinne tulen ääreen, äänten luo: lapsellinen olento.

- Onko tuo Mary Ellen? –
- Ei, Eliza, se on Jim –
- Oi..... Oi, hyvää yötä, Jim –
- Tahdota jotakin, Eliza? –
- Luulin sen olevan Mary Ellen..... Luulin sinun olevan Mary Ellen, Jim –

6

Pieni pelto elää kovien rikkaruohojen ja ohdakkeiden sekavina muotoina, puoliksi miehinä, puoliksi vuohina. Laahaten suuria häntiään he liikkuvat sinne tänne, hyökkäävinä. Heidän kasvonsa ovat kevyesti parroittuneet, suippoina ja harmaina kuin Intia-kumi Salainen, henkilökohtainen synti ohjaa heitä, pidellen heitä nyt, kuin vaikutuksesta, määrätietoisen ilkeinä. Yksi on tarttunut revittyyn flanelitakkiin; toisen valittaessa yksitoikkoisesti partansa tarrautuessa koviin rikkaruohoihin. He liikkuvat minua kohti, ympäröiden minut, tuo vanha synti terävöityy heidän silmissään raakuudeksi, kahisten peltojen läpi hitain ympyröin, sohaisten ylöspäin heidän kauhistuneet kasvonsa. Apua!

Nyt on aika lähteä pois – aamiainen on valmis. Lausun toisen rukouksen Olen nälissäni; vielä haluaisin jäädä tänne tähän hiljaiseen kappeliin jossa messu on tullut ja mennyt niin hiljaisena Terve, pyhä Kuningatar, Armon Äiti, meidän elämämme, meidän suloisuutemme ja meidän toivomme! Huomenna ja jokaisena päivänä sen jälkeen minä toivon voivani tuoda sinulle joitain hyveitä kuin uhraukseksi, sillä minä tiedän sinun olevan mielissäsi minuun jos teen niin. Nyt, näkemiin tällä haavaa Oi, kaunista auringonsädettä puistokadulla ja oi, auringonsädettä sydämässäni!

8

Haaleat pilvet ovat peittäneet taivaan. Missä kolme tietä kohtaa ja ennen rämeistä rantaa on iso koira maaten. Vähän väliä se nostaa kuononsa ilmaan ja lausuu pidennetyn surullista ulvontaa. Ihmiset pysähtyvät katsomaan häntä ja jatkavat matkaa; jotkut jäävät, pysähtyvät, voi olla, että tuosta valitusvirrestä he näyttävät kuulevan oman surunsa äänen jolla oli kerran äänensä mutta joka on nyt äänetön, vaivalloisten päivien palvelija. Sade alkaa pudota.

[Mullingar: heinäkuinen sunnuntai:
keskipäivä]

Tobin – (kävelee äänekkäästi tyhmissä saappaissaan ja
naputtelee tietä kepillään) Oi
ei ole mitään niin kuin avioliitto
joka vakiinnuttaa hepun. Ennen kuin minä tulin
tänne *Kuulustelijaksi* minulla oli tapana moittia
heppuja ja ryypätä Nyt minulla on
hyvä talo ja Menen iltaisin
kotiin ja jos tahdon juoda
no, voin saada Minun neuvoni
hyvin nuorelle hepulle jolla on siihen varaa
on: avioidu nuorena.

[Dublin: Stag's Headissa,
Dame Lanella]

O'Mahony – Eihän sinulla ole tuota pientä pappia joka kirjoittaa runoutta tuolla – Veli Russellia?

Joyce – Oi, kyllä. ..Kuin hänen kirjoittaneen säkeitä.

O'Mahony – (*hymyillen nokkelasti*)...Säkeitä, kyllä...se on sopivampi nimi niille. ...

11

[Dublin: Sheehyilla, Belvedere
Placella]

Joyce – Tiedän sinun tavanneen hänet. Mutta olet väärässä
hänen iästään.

Maggie Sheehy – (*ojentuu eteenpäin puhuakseen vakavasti*). Miksi,
minkä ikäinen hän on?

Joyce – Seitsemänkymmentäkaksi.

Maggie Sheehy – Onko?

[Dublin: Sheehyilla, Belvedere
Placella]

O'Reilly – (*kehitellen vakavoitumista*). ...Nyt
on minun vuoroni, luullakseni.....(*melko
vakavana*)...Kuka on sinun suosikki
runoilijasi?

(*tauko*)

Hanna Sheehy –Saksalainen?

O'Reilly –Kyllä.

(*hiljaisuus*)

Hanna Sheehy – ..Uskoakseni.....Goethe.....

[Dublin: Sheehyilla, Belvedere
Placella]

Fallon – (*kulkiessaan ohi*) – Minua kehoitettiin onnittelemaan
sinua erityisesti esityksestäsi.

Joyce – Kiitos.

Blake – (*tauon jälkeen*)..En ole koskaan neuvonut ketään
...Oi, se on kamalaa elämää!....

Joyce – Hah.

Blake – (*savun tuprahdusten välissä*) – tietysti...se
näyttää ulkoapäin hyvältä...niille
jotka eivät tiedä....Mutta jos
sinä tiesit...on se todella kamalaa.
Pala kynttilää, ei...päivällinen, kurja
...köyhyys. Yksinkertaisesti sinulla ei ole käsitystä....

[Dublin: Sheehyilla, Belvedere
Placella]

Dick Sheehy – Mikä on valetta? Hra Puhuja, minun on kysyttävä...

Hra Sheehy – Järjestystä, järjestystä!

Fallon – Tiedät sen olevan valetta!

Hra Sheehy – Teidän täytyy perääntyä, sir.

Dick Sheehy – Kuten olin sanomassa....

Fallon – Ei, en aio.

Hra Sheehy – Kutsun kunnia-arvoista jäsentä

Denbigh.... Järjestystä, järjestystä! ...

[Mullingarissa: syksyinen
ilta]

Lamen Kerjäläinen – (*tarttuen keppiinsä*)....Tehän
kailotitte perääni eilen.

Kaksi Lasta – (*katselevat häntä kiinnostuneina*)...Ei, sir.

Lamen Kerjäläinen – Oi, kyllä se oli, vaikka....(*liikuttaen
keppiään ylös ja alas*)....Mutta
painakaa mieleenne mitä sanon teille....
Näettekste tuon kepin?

Kaksi Lasta – Kyllä, sir.

Lamen Kerjäläinen – No, jos te kailotatte perääni
vielä toiste viillän teidät auki
tuolla kepillä. Viillän maksanne
ulos teidän....(*selittää itselleen*)
...Kuuletteko minua? Viillän teidät
auki. Viillän maksat ja
ja valot ulos teist.

Lumihiutaleista putoaa valkea usva. Polku johdattaa minut alas sumealle altaalle. Jokin liikkuu altaassa; se on arktinen peto karhean keltaisessa takissa. Sohaisen kepilläni ja kun hän nousee vedestä näen että hänen selkänsä kallistuu kohti nelijalkaisen takamusta ja että hän on hyvin hidas. En ole peloissani, mutta sohien häntä useasti kepilläni ohjaan häntä edelläni. Hän liikuttaa käpäliään raskaasti ja mumisee sanoja jostain kielestä jota en ymmärrä.

[Dublin: Sheehyilla, Belvedere
Placella]

Hanna Sheehy – Oi, siellä on varmasti suuret väkijoukot.

Skeffington – Totisesti tulee olemaan, kuten ystävämme

Jocax sanoisi, kuohunnan

päivä.

Maggie Sheehy – (*väättäen*) – Jopa nyt

saattaa käydä kuohunta

ovella!

[Dublin: pohjoisen kiertotiellä:
joulu]

Neiti O'Callaghan – (*s-vikaisesti*) – Kerroin sinulle nimen,
Karannut Nunna.

Dick Sheehy – (*äänekkäästi*) – Oi, en lukisi tuollaista
kirjaa...Minun täytyy
kysäistä Joycelta. Sanohan, Joyce, luitko
koskaan *Karannutta*
Nunnaa?

Joyce – Panen merkille tietyn
ilmiön tapahtuvan
tällä hetkellä.

Dick Sheehy – Minkä ilmiön?

Joyce – Oi...tähdet tulevat esiin.

Dick Sheehy – (*neiti O'Callaghanille*)..Panitko
koskaan merkille kuinka...tähdet
tulivat esiin tänä hetkenä Joycen
nenän päässä?...(*hen hymyilee*)..Koska
minä panin merkille tuon ilmiön.

[Dublin: talossa
Glengariff Paradella: ilta]

Rva Joyce – (*purppuranpunaisena, vavisten, ilmestyy olohuoneen ovelle*)...Jim!

Joyce – (*pianon luona*)...Niin?

Rva Joyce – Tiedätkö sinä mitään
ruumiista?...Mitä minun tulisi tehdä?...Jotain
ainetta tulee ulos Georgien vatsassa
olevasta reiästä...
Oletko koskaan kuullut tuollaista tapahtuvan?

Joyce – (*yllättyneenä*)...En tiedä....

Rva Joyce – Tulisiko viedä lääkärille, mitäs
tuumit?

Joyce – En tiedä.....Mikä reikä?

Rva Joyce – (*kärsimättömänä*)...Reikä joka meillä kaikilla on
.....täällä (*osoittaa*)

Joyce – (*nousee ylös*)

He ovat kaikki nukkumassa. Nyt aion mennä ylös..... Hän makailee vuoteellani jolle laskeuduin viime yönä: he ovat peitelleet hänet lakanoilla ja sulkeneet hänen silmänsä penneillä. ... Onneton pieni heppu! Usein nauroimme yhdessä – hän porasi ruumiinsa hyvin kevyeksi Olen hyvin pahoillani hänen kuolemastaan. En pysty rukoilemaan hänen puolestaan kuten toiset tekevät Onneton pieni heppu! Kaikki muu on niin epävarmaa!

Kaksi surijaa puskee väkijoukon läpi. Tyttö, tarrautuen yhdellä kädellä naisen hameeseen, juoksee eteenpäin. Tytön kasvot ovat kalan kasvot, värjäytyneet ja vihjailevasilmäiset; naisen kasvot ovat pienet ja kulmikkaat, neuvottelijan kasvot. Tyttö, henen vääristynyt suunsa, katsoo ylös naiseen nähdäkseen olisiko aika itkeä; nainen, hoitaa kuntoon litteää myssyä, kiirehtii kohti ruumishuoneen kappelia.

[Dublin: Kansalliskirjasto]

Skeffington – Olen pahoillani kuullessani
veljesi kuolemasta....anteeksi kun emme
tienneet ajankohtaa.....ollaksemme
hautajaisissa.....

Joyce – Oi, hän oli hyvin nuori....poika....

Skeffington – Silti.....se sattuu....

Tuo ei ole tanssimista. Mene alas ihmisten eteen, nuori poika, ja tanssi heille.... Hän juoksee ulos tummapukuisena, notkeana ja vakavana tanssiakseen suuren joukon edessä. Hänelle ei ole musiikkia. Hän ryhtyy tanssimaan hitain ja taipuisin raajoin kauempana alhaalla amfiteatterissa, siirtyen liikkeestä liikkeeseen, koko nuoruuden armolla ja etäisyydellä, kunnes hän näyttää olevan pyörivä vartalo, hämähäkki keskellä tilaa, tähti. Haluaisin huutaa hänelle ylistäviä sanoja, huutaa ylimielisesti suuren joukon päitten yli ”Katsokaa! Katsokaa!” Hänen tanssinsa ei ole säädytöntä tanssia, Herodeksen tyttären tanssia. Se nousee ihmisten keskeltä, yllättäen ja nuorena ja miehisenä, ja putoaa uudelleen maahan vapisevana nyyhkyttäen kuollakseen sen saavutukseen.

Henen kätensä on laskeutunut hetkeksi polvilleni ja sitten vetäytyy ja henen silmänsä ovat paljastaneet henet – salaisen, varovaisen, aidatun puutarhan – hetkessä. Muistan punaisen ja valkoisen harmoniaa joka oli tehty yhdelle henen kaltaisistaan, kertoen henen nimiään ja kunnioitaan, kutsuen henet nousemaan puolustautumaan, ja menemään pois, kutsuen hentä katsomaan eteenpäin, puoliso, Amanasta ja leopardien vuoristosta. Ja minä muistan tuon vastauksen johon täydellinen vartalon hellyys ja sielu kaikkine salaisuuksineen on mennyt: *Inter ubera mea commorabitur.*

Nopea kevyt sadekuuro on ohi mutta tahrinut tervat, timanttien niput, aukion pensaissa missä hengitys nousee mustaan ilmaan. Pylväikköjen luona ovat tytöt, Huhtikuun seura. He jättävät suojan, monine epäilevine vilkaisuineen, lörpötellen siisteistä saappaista ja alushameiden kauniista vapautuksesta, sateenvarjojen alla, kevyet asevarastot, valvovat juonikkaita enkeleitä. He ovat palaamassa nunnaluostarista – hiljaisista käytävistä ja yksinkertaisista asuntoloista, hetkien valkeat rukousnauhat – kuultuaan hyviä lupauksia Keväästä, tuosta hyvin armollisesta lähettilästä.....

Keskellä tasaista sateen pyyhkimää maata seisoo korkean suora rakennus, ikkunoineen jotka suodattavat hämärän päivänvalon. Kolmesataa poikaa, meluavaa ja nälkäistä, istuu pitkien pöytien äärellä syöden reunoiltaan vihreän rasvaista nautanlihaa ja vihanneksia jotka yhä löyhkäävät maalta.

Hen on mennyt kihloihin. Hen tanssii heidän kanssaan ympäriinsä – henen tanssiessaan valkea mekko nousee kevyesti, valkea suihke henen hiuksissaan; kääntäen vähän silmiensä katsetta, haalea hehku henen poskellaan. Henen kätensä on hetken minun, pehmeintä kauppatavaraa.

– Sinä käyt harvoin täällä nyt. –

– Niin minusta on tulossa jonkinlainen erakko. –

– Näin veljesi toissa päivänä Hän on

hyvin kaltaisesi. –

– Todellako? –

Hen tanssii heidän kanssaan ympäriinsä – tyynesti, hienotunteisesti, antautumatta kenellekään. Valkea suihke on sotkeutunut henen tanssiessaan, ja kun hen on varjossa, henen poskensa hehku on syvämpi.

Hämärtää, raskaan kesäyön alla, läpi kaupungin hiljaisuuden joka on käännähtänyt unista unettomaan lepoon kuin uupunut rakastaja kelle eivät hyväilyt siirry, kavioiden äänet Dublinin maantiellä. Enää ei niin hämällä kun he tulevat sillan lähettyville; ja hetkenä jona he ohittavat pimeät ikkunat, hiljaisuus on repeytynyt hälytykseen kuin nuoli. Nyt heidät on kuultu kaukaa – kaviot jotka kiiltävät kuin timantit keskellä raskasta yötä, kiiruhtavat edemmäs harmaaseen, äänettömään suohon mihin matkat päättyvät – mikä sydän – mikä merkitys älykkyyteen?

Alla kuuton yö jota aallot kimalluttavat heikosti. Laiva on saapumassa satamaan jossa on joitain valoja. Meri on rauhaton, hyökäten innottomalla kiukulla kuin hyppäämisillään olevan eläimen silmät, oman armottomuutensa nälän saalistajana. Maa on tasankoa ja harvametsäistä. Monet ihmisistä kerääntyvät rantaan nähdäkseen mikä on se laiva joka on saapunut heidän satamaansa.

Pitkänä mutkitteleva galleria: lattiasta kohoavat tummien höyryjen pylväät. Se on kansoitettu tarunomaisin kuninkaiden kuvin, asetettuina kiveen. Heidän kätensä ovat laskostetut polville, väsymyksen tunnuksena, ja heidän silmänsä ovat tummentuneet heitä ennen nousseiden miesten virheistä ainaisesti kuin tummat höyryt.

Käsivarsien ja äänien lumous – teiden valkeat käsivarret, niiden lupaukset läheisistä syleilyistä, ja suurten laivojen korkeat mustat käsivarret nousevat kuuta vasten, niiden kertomukset kaukaisista maista. Ne ovat ojentuneet sanoakseen: Olemme yksin – tule. Ja äänet sanovat samoin: Olemme sinun kansaasi. Ja ilma on sankkana niiden seuralaisia jotka kutsuvat minua, lähtöön valmistautuvaa sukulaistaan, räpytellen riemuitsevan ja hirvittävän nuoruutensa siipiä.

Tänne olemme yhdessä tulleet, vaeltajina; tänne olemme majoittuneet, keskelle mutkikkaita katuja, yön ja hiljaisuuden läheisesti suojaamina. Yhdessä me lepäämme ystävydessä, hyvin tyytyväisinä, muistelematta enää kataluuden tietä joilta saavuimme. Mikä liikkuu pimeydessä minua kohti herkkänä ja kohisevana kuin tulva, kiihkeänä ja hurjana säädytön liike lanteillaan? Mikä hypähtää, voihkien vastausta, ulos minusta, kuin kotka ilmassa, voihkien kukistettuna, voihkien syntistä luopumistaan?

Ihmisyöjoukko parveilee läheisyydessä, liikkuen loskan läpi. Lihava nainen kulkee ohitse, henen pukunsa nousee hävyttömästi, henen kasvonsa ovat nenäkkään oranssit. Kalpea nuori mies, cockney-aksentteineen, tekee temppuja paidanhihoistaan ja juo pullon tyhjäksi. Pienellä vanhalla miehellä on hiiri sateenvarjonsa päällä; poliisi, raskaissa saappaissaan, ryntää alas ja tarttuu sateenvarjohon – pieni vanha mies katoaa. Vedonvälittäjät parkuvat ääneen nimiä ja hintoja; yksi heistä huutaa lapsen äänellä: ”Kaunis Poika!” ”Kaunis Poika!” ... Ihmisolennot parveilevat läheisyydessä, liikkuen taaksepäin ja eteenpäin läpi paksun mönjän. Joku kysäisee josko ravit ovat käynnissä – heille vastataan ”Kyllä” ja ”Ei.” Yhtye ryhtyy soittamaan.....Kaunis ruskea hevonen, keltainen ratsastaja selässään, sujahtaa kauas auringonvaloon.

He ohittavat parivaljakot ja kolmoisvaljakot keskellä bulevardin elämää, kävellen kuten ihmiset joilla on heille vapaa-aikaa humaltua paikassa. He ovat leipureita, puhua pälpätellen, ihastellen pieniä leipomoita, tai istuen äänettömästi pöydissä kahvilan ovella, tai laskeutuen vaunuista kiireesti liikkuen pehmeine vaatteineen, kuin aviorikkojan ääni. He ohittavat hajuvesien ilmapiirin: hajuvesien alla heidän ruumiinsa saavat kostean hajun..... Kukaan mies ei ole rakastanut heitä, eivätkä he ole rakastaneet itseään: he eivät ole antaneet mitään kaikesta siitä mitä heille on annettu.

Hen saapuu yöllä kun kaupunki on hiljainen; näkymätön, kuulumaton, kaikki antamatonta. Hen saapuu muinaiselta istuimeltaan tavatakseen vähintäänkin lapsiaan, kaikkein kunnianarvoisinta äitiään, vaikka hän ei ole koskaan ollut muukalainen henelle. Hen tietää kaikkein intiimeimmän sydämen; siksi hen on hellä, mitään vaatimatta; sanoen, olen herkkä muutokselle, lasteni sydänten mielikuvitukselliselle vaikutukselle. Kuka on säälinyt sinua, ollessasi surullinen muukalaisten joukossa? Vuosia ja vuosia rakastin sinua, maatessasi kohdussani.

[Lontoo: talossa
Kenningtonissa]

Eva Leslie – Kyllä, Maudie Leslie on sisareni ja
Fred Leslie on veljeni – olekko
kuullu Fred Lesliestä?... (*mietiskellen*)...
Oi hä o velkoperseinen paskiainen ... Ny
hä ei o läsnä.....

(*myöhemmin*)

Kerroin sinulle jonkun lähteneen kanssani
kymmenen kertoo yhtenä yönä.... Se oli
Fred – oma veljeni Fred....
(*mietiskellen*)... Hä o komia... Oi minä
kyllä rakastan Fredia....

Kyllä, he ovat kaksi sisarta. Hen joka on kirnuamassa paksuin käsivarsin (heidän voinsa on kuuluisaa) katsoo tummana ja onnettomana: toisen ollessa iloinen, koska henellä on ollut menetelmänsä. Henen nimensä on R.... Rina. Tiedän verbin ”olla” heidän kielellään.

Tiedän henen olleen.

Mutta täällä hän on oma itsensä, takissa jossa on liepeet ja vanha-aikaisessa korkeassa hatussaan. Hän ei välitä heistä: hän kävelee eteenpäin pienin askelin, työntellen esiin takkinsa liepeitä....

Jumalattareni! kuinka pieni hän on! Hänen täytyy olla hyvin vanha ja turhamainen..... Ehkä hän ei ole kuin minä... On hauskaa että nuo kaksi isokokoista naista lankesivat tähän pieneen mieheen.... Mutta toisaalta, hän on suurenmoisin mies maailmassa....

Lojun kannella, konehuonetta vastapäätä, josta haisee haalean rasvan uloshengitys. Jättiläismäiset usvat marssivat ranskalaisten kallionjyrkänteiden alla, peittäen rannikon rajoilta rajoille. Meri liikkuu monien suomujen äänin... Usvaisen seinämän takana, tummasta katedraalista, Meidän Neitomme kirkosta, kuulen hilpeyttä, jopa poikien lauluäänet sieltä ennen alttaria.

[Dublin: Connaughtin
kadunkulmassa, Phibsborough]

Pieni Poikalapsi – *(puutarhan portilla)* ..Na. .o.

Ensimmäinen Nuori Neito – *(puoliksi polvistuen, tarttuu hänen
kädestään)* Noniin, onko Mabie
sinun rakkaasi?

Pieni Poikalapsi – Na. . .o.

Toinen Nuori Neito – *(kumartuen hänen ylleen, katsoen
ylös)* Kuka on sinun
rakkaasi?

Hen seisoo, kirjansa kevyenä rinnallaan, lueskelee opetusta.
Vasten tummaa ainetta henen mekkonsa henen kasvonsa,
lempeähöyheniset vilkuilevine silmineen, nousevat pehmeästi
hahmoteltuina valoon; ja myssynsä laskoksista, varovasti asetettuna
eteenpäin, putoaa tupsu pitkin henen ruskeakiehkuraisia hiuksiaan...

Mitä opetusta hen lukee – apinoista, oudoista keksinnöistä, tai
marttyyrien legendoista? Kuka tietää kuinka syvää pohtimista,
kuinka mieleen painuvaa on tämä Rafaellon kauneus?

O'Connellsin kadulla:
 [Dublin: ^ Hamiltonilla, Long'silla,
 kemisteillä,]

Gogarty – Onko tuo Gogartya varten?

maksaa

Apulainen – (*katsoo*) – Kyllä, herra... Aiotteko ~~ottaa~~
~~sen mukana~~? sen nyt?

Gogarty – En, lähettäkää se pankkaa se
 tiliin; lähettäkää se eteenpäin. Tiedätte
 osoitteen.

(*ottaa kynän*)

Apulainen – ~~Kyllä~~ Kyl-lä.

Gogarty – 5 Rutland Square.

sillä aikaa

Apulainen – (*puoliksi itseksensä ~~kun~~ hän kirjoittaa*)
 ..5...Rutland...Square.